

0:07:05 – 0:07:19 „...namířil na nás zbraň, ale naštěstí nevystřelil, takže to bylo naše jediný štěstí, někdy se stane taková věc, že si to člověk mladej nerozmyslí co dělá a pak jsou ty následky někdy ošklivý.“

Takhle vzpomíná na srpen 1968 paní Miroslava Veselá. Její příběh ale začal dřív, v poválečných Karlových Varech.

0:00:46 – 0:00:56 „Ze školy vzpomínám nejradši na své spolužáky, s kterými jsme hráli košíkovou, kterou jsem měla strašně ráda.

Vedle hezkých vzpomínek na spolužáky si paní Miroslava vybavuje i jednu povinnost, která by dnešním dětem připadala dost neobvyklá.

0:01:14 – 0:01:49 „Naproti té škole se nachází malá školička, kterou jsme byli povinni pomáhat stavět, ne stavět, ale čistit cihly. Takže tam byla halda cihel z bouraček a my jsme museli čistit ty cihly, měli jsme na to takovej průkaz a tam se vždycky psalo: Bártovej očistila deset cihel a tím jsme přispěli jako nadstavbu tý školičky, kde dneska jsou děti, maj tam družinu.“

Vyučila se prodavačkou, ale tato práce ji nebavila.

0:03:19 – 0:3:39 „Ale dlouho jsem to nedělala, potom jsem se provdala a po narození dětí jsem neměla školku ani jesle, tak jsem byla nucena chodit na noční do pekárny, noční služby.“

Pak přišel srpen 1968

0:05:15 -0:05:22 „...ráno jsme se vzbudili a najednou hlásili v rozhlase, že jsme byli obsazeni Varšavskou smlouvou...“

Spolu se Švagrovou vyšla do ulic, kde už projížděly sovětské tanky.

0:06:53 – 0:07:11 „my jsme s mojí Švagrovou udělali takovou, dneska to vidím zpětně, nebylo to rozumný, protože jsme na ně začali hrozit pěstmi a tak dále, a ten jeden vylez z toho poklopu a namířil na nás zbraň, ale naštěstí nevystřelil, takže to bylo naše jediný štěstí.“

Za socialismu jí nejvíc chyběla svoboda.

0:12:41 – 0:13:14 „No hlavně ta svoboda, jako ta možnost vyjíždět za hranice, protože my jsme museli vyplňovat když jsme jeli tenkrát do východního německa, už ani nevím jak se to jmenovalo.. cestovní doložky, cestovní doložky, kde se muselo psát všechno co jste si tam koupila nebo nekoupila a setkala jsem se s němce, že měli v obchodech cedulku českům kozačky neprodáváme. Takže taková byla doba.“

Po letech se v listopadu 1989 začala situace měnit.

0:09:14 – 0:09:45 „Já jsem tenkrát pracovala v kanceláři, my jsme se sebrali z kanceláře a šli jsme k poště. U pošty bylo shromáždění, byli tam řečníci a cinkalo se klíčkama, jezdili sem herci, různí z Prahy na takový besedy a čerpali jsme zprávy z tisku, který nám vozili z Prahy.“

Dnes ví, co by poradila svému mladšímu já.

0:09:59 – 0:10:13 „Hlavně bych řekla svému mladšímu já, že se má vždycky člověk rozmyslet než něco provede, protože tenkrát opravdu bylo velký štěstí, že jsme přežili s tou mojí Švagrovou.“